

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-285/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Ani Lazić, u pravnoj stvari tužiteljice Dušanke Narančić, Zadarska 7, Varaždin, OIB: 65665966090, koju zastupa punomoćnica Ivana Kostanjevec Rožmarić, odvjetnica iz Varaždina, Pavlinska 5, protiv tuženika Erste & Steiermärkische bank d. d., Jadranski Trg 3 A, Rijeka, OIB: 23057039320, Poslovnica Varaždin, Ulica Tome Blažeka 1, Varaždin, kojega zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri iz Zagreba, Radnička cesta 22, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave na ročištu 10. travnja 2006., u prisutnosti tužiteljice Dušanke Narančić i punomoćnice tužiteljice Ivane Kostanjevec, te objave presude 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 10. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103585054 sklopljenog 8. lipnja 2007. između tužiteljice Dušanke Narančić, Zadarska 7, Varaždin, OIB: 65665966090, kao korisnika kredita i tuženika Erste & Steiermärkische bank d. d., Jadranski Trg 3 A, Rijeka, OIB: 23057039320, kao davatelja kredita, a koji ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Biserke Čmrlec-Kišić iz Varaždina 11.6.2007. pod brojem OV-6937/07 koja glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 1,00% (jedan posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 HRK, obračunate s datumom Ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana".

II. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische bank d. d., Jadranski Trg 3 A, Rijeka, OIB: 23057039320, da isplati tužiteljici Dušanki Narančić, Zadarska 7, Varaždin, OIB: 65665966090, iznos od 713,64 EUR (sedamsto trinaest eura i šezdeset četiri centi) sa zakonskom zateznom kamatom i to do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih

za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische bank d. d., Jadranski Trg 3 A, Rijeka, OIB: 23057039320, naknaditi trošak parničnog tužiteljici Dušanki Narančić, Zadarska 7, Varaždin, OIB: 65665966090, u iznosu od 489,81 EUR (četristo osamdeset devet eura i osamdeset jedan cent) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 25. svibnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje uvećanjem referentne stope - kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita i založni dužnik sa tuženikom 8. lipnja 2007. godine sklopila Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103585054, i to stambeni kredit, solemniziran po javnom bilježniku Biserki Čmrlec – Kišić iz Varaždina 11. lipnja 2007. godine pod brojem OV-6937/07, te da je odredbom članka 10. ugovora ugovorena obveza tužitelja da plati tzv. naknadu za obratu zahtjeva i odobrenje kredita u iznosu 1% naknade na iznos kredita, odnosno najmanje 200 HRK, obračunate s datumom ugovora, a koju je tužiteljica platila 14. lipnja 2007. godine u iznosu od 5.376,98 kuna. Navodi da se radi o unaprijed formuliranom tipskom ugovoru u koji je ugrađena navedena odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Poziva se na odredbe čl. 81., 83. i 85. Zakona o zaštiti potrošača, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora ("Narodne novine" broj 96/2003., dalje: ZZP/03). Navodi da je prema članku 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), ništetan ugovor ili ugovorna odredba koja je protivna Ustavu RH, prisilnim propisima ili moralu društva. Sukladno članku 322. stavku 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima, ništetnost ugovora ili ugovorne odredbe sud utvrđuje po službenoj dužnosti, a prema članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima, zahtjev za utvrđenje ništetnosti ne podliježe zastari. Stoga predlaže da se ugovorna odredba utvrdi ništetnom i da se tužiteljici vrati stečeno bez osnove.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani u cijelosti. Navodi da je potrebno utvrditi je li tužiteljica kao fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužiteljici. Navodi da je tuženik tužiteljici ponudio sklapanje ugovora o kreditu uz određenu naknadu kao protučinidbu za pruženu uslugu, a koja je ugovorena u iznosu od 1,0% od iznosa kredita, odnosno minimalno 200,00 KN, stoga je tužiteljici, na temelju jasne i određene odredbe ugovora, moglo biti poznato koliko će takva naknada iznositi te je mogla donijeti informiranu odluku o prihvatu ponude i sklapanju ugovora. Navedena odredba je lako uočljiva i razumljiva pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Osim toga, tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača. Osim što je navedena odredba tužiteljici bila jasna i određena navodi da je iznos naknade od 1,0% od iznosa kredita naknada za troškove koji su prouzrokovani tuženiku uslijed obrade kredita (operativni troškovi, materijalni troškovi, troškovi trećih strana koje sudjeluju, npr. poštarina i povezani regulatorni troškovi). Tuženik je izračunao da od zaprimanja zahtjeva do arhiviranja spisa, ljudski rad kod tuženika po jednom realiziranom gotovinskom kreditu traje 369 minuta odnosno malo više od 6 sati efektivnog ljudskog rada odnosno 652 minuta ili malo više od 11 sati efektivnog ljudskog rada za realizaciju stambenog kredita. Shodno tome, postoji i značajna razlika u naplati naknade za različite vrste kredita. Navodi kako naplata naknade za obradu kredita ne predstavlja niti naknadu štete niti ugovornu kaznu, nego cijenu za uslugu tuženika, koju tuženik nesporno ima pravo naplaćivati, ističe prigovor zastare i tijeka zateznih kamata. Predlaže da naslovni sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, te obveže tužiteljicu na naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

3. U podnesku od 4. kolovoza 2025. tužiteljica se očitovala na navode tuženika navevši da u pogledu svojstva potrošača, iz samog sadržaja ugovora i svrhe kredita (stambeni) proizlazi da se radi o potrošačkom kreditu, da tuženik od tužiteljice u trenutku sklapanja ugovora o kreditu nije tražio poseban dokaz o svojstvu potrošača, dok iz samog ugovora o kreditu da je vidljivo kako je tuženik kredit odobrio tužiteljici kao fizičkoj osobi, a ne za potrebe njena obrta, tvrtku ili drugi način obavljanja profesionalne djelatnosti te da je namjena kredita bila kupovina stana, te da je na tuženiku teret dokazivanja da tužiteljica nije potrošač. Glede ništetnosti osporene odredbe navodi da je Vrhovni sud Republike Hrvatske ujednačio sudsku praksu po tom pitanju, utvrdivši ništetnost tzv. naknada za obradu kredita. Naime, presudom Vrhovnog suda RH Rev-1035/2024-2 od 6. studenoga 2024. odbijena je revizija tuženika (Erste banke) i time pravomoćno potvrđena ništetnost ugovorne odredbe o "ulaznoj naknadi" (naknadi za obradu i odobrenje kredita). Tužiteljici prilikom sklapanja predmetnog ugovora nisu bila dana nikakva objašnjenja niti pojašnjenja o svrsi navedene naknade, njezinu izračunu, osnovi za njezino određivanje, niti je bila upoznata s bilo kakvim važećim cjenikom kreditora te da takva ugovorna odredba, koja stvara značajnu neravnotežu na štetu potrošača, nije transparentna, nije precizna i nije utemeljena na stvarno pruženoj usluzi, već se naplaćuje bez ikakvog stvarnog protučinjenja. Činjenica da je naknada ugovorena numerički (kao postotak iznosa kredita) ne znači da je ona jasno i transparentno obrazložena potrošaču. Naprotiv, tuženik nije objasnio svrhu niti strukturu te naknade – ugovor sadrži samo golu odredbu o plaćanju 1% naknade na iznosa kredita na ime "naknade za obradu i odobrenje kredita", bez ikakvog pojašnjenja što konkretno banka čini za taj iznos, da potrošaču nije bilo jasno predočeno na što se sastoji usluga obrade kredita i koje stavke troškova

(i u kojim iznosima) ta naknada pokriva te tuženik nikada konkretne izdatke koje sada navodi nije specificirao niti unaprijed predočio tužiteljici u trenutku sklapanja ugovora. Naknada je određena postotno prema visini kredita, što nema razumne veze s eventualnim administrativnim troškom obrade – troškovi odobrenja kredita (analiza kreditne sposobnosti, izrada dokumentacije i sl.) ne povećavaju se linearno s većim iznosom kredita. To ukazuje da je naknada zapravo dio poslovne politike banke za povećanje profita, a ne naknada konkretne usluge. Ovakvo prikriveno dvostruko naplaćivanje (uz kamatu koja već sadrži zaradu banke) dodatno potvrđuje nepoštenost predmetne odredbe. Oспорava i prigovor zastare navodeći da je o tom pitanju svoje stajalište zauzeo Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici odjela 31. siječnja 2020. primjenom kojeg je prigovor tuženika neosnovan te da zakonske zatezne kamate potražuje na temelju čl. 1115. ZOO.

4. U konkretnom predmetu radi se o sporu male vrijednosti te je na pripremnom ročištu ujedno zaključen prethodni postupak i održana i zaključena glavna rasprava. U dokaznom postupku sud je pročitao svu dokumentaciju u spisu predmeta i to presliku Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103585054 od 8. lipnja 2019., obračun naknade za bankarske usluge od 8. lipnja 2007., pregled prometa po kreditu za razdoblje od 13. lipnja 2007. do 30. rujna 2015., dokumentaciju tuženika na listovima od 49 do 94 spisa, te je saslušana tužiteljica Dušanka Narančić u svrhu dokazivanja.

5. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje u tekstu ZPP), nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio da je tužbeni zahtjev osnovan.

6. Predmet spora je utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbi o naplati troškova obrade kredita i zahtjev za isplatu.

7. Nesporno je između stranaka da je tužiteljica s tuženikom 8. lipnja 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103585054, i to tužiteljica kao korisnik kredita, a tuženik kao kreditor, s tim da je taj ugovor 11. lipnja 2007. i solemniziran kod javnog bilježnika Biserke Čmrlec-Kišić iz Varaždina, pod brojem OV-6937/07. Nesporno je tužiteljica tuženika platila utuženi iznos na ime naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita.

8. Sporno je među strankama da li tužiteljica ima status potrošača, da li je ugovorena odredba o naplati naknade za obradu kredita bila nepoštena, da li je potraživanje u zastari te je sporan tijek zateznih kamata.

9. Odredbom čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03) propisano je da Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Nadalje, prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja,

uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Tužiteljica je u svom iskazu na ročištu 10. travnja 2026. navela da joj je predmetni kredit bio potreban za rješavanje stambenog pitanja, da je u to vrijeme imala dvoje maloljetne djece i da su sredstva od kredita utrošili za kupnju stana. Navela je da je kod tuženika mogla ostvariti kredit u valuti chf i da joj je prezentirano da je to za nju najbolji kredit, da nije mogla ostvariti kredit čija se otplata veže uz eur jer joj plaća nije mogla pokrivati takve anuitete kojima bi se ostvario zahtijevani iznos kredita. Dokumentacija u banci je bila pripremljena unaprijed i nije vodila nikakve pregovore o pojedinim odredbama ugovora niti joj je spominjano da bi se naplaćivala bilo kakva naknada već joj je prezentirano da je to najbolja opcija za rješavanje stambenog pitanja koje joj je u tom trenutku bilo najvažnije. Nakon što joj je kredit isplaćen shvatila je da joj je zapravo isplaćen manji iznos od željenoga, da joj je isplaćeno manje 5.000,00 kuna što je tada bila njezina mjesečna plaća, nije s time računala jer su tada konstantno bili u minusu. Prije potpisivanja ugovora isti je pročitala, ali letimično jer joj je u banci rečeno da je to za nju najbolja opcija i htjela je riješiti stambeno pitanje. Prilikom sklapanja ugovora nisu joj bili predloženi nikakvi cjenici ili tarife u kojima je prikazana visina naknade niti joj je objašnjena svrha naplaćene naknade, a niti je mogla o bilo čemu pregovarati.

11. Sud je iskaz tužiteljice u cijelosti našao vjerodostojnim jer je iskazivala izravno, dosljedno i životno. Iz iskaza upravo proizlazi da se u konkretnom slučaju radilo o potrošačkom kreditu, te da tužiteljica nije pregovarala o pojedinim odredbama ugovora niti su joj iste posebno pojašnjavane.

12. Iz dostavljenog obračuna naknade za bankarske usluge i pregleda prometa koje je tužiteljica priložila u spis predmeta na listu 7 do 9 spisa, a koje je izdao tuženik vidljivo je da je tužiteljici 8. lipnja 2007. na iznos odobrenog kredita od 120.608,80 CHF obračunata naknada od 1% u iznosu od 5.376,96 KN, a koja joj je naplaćena 14. lipnja 2007.

13. Razmatrajući predmetni ugovor o kreditu, sud je našao da se radi o potrošačkom ugovoru. Naime, iz dostavljenog ugovora proizlazi da je isti sklopila tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao davatelj kredita, iz čl. 3. istog vidljivo je da je namjena kredita stambeni krediti građana preko 3 godine uz čvrstu valutnu klauzulu, stambeni krediti za kupnju nekretnine, kojim je tuženik stavio na raspolaganje tužiteljici iznos od 120.608,80 CHF (čl. 2.), a korisnik – tužiteljica se isti obvezala vratiti zajedno sa redovnom kamatom po stopi od 4,75% godišnje (čl. 8.), u roku od 360 mjeseci (čl. 7.), te ostale odredbe ugovora ne upućuju na nikakvo drugo svojstvo tužiteljice u smislu da se istoj kredit odobrava radi poduzimanja bilo kakve profesionalne djelatnosti, za

potrebe obrta ili bilo kakvog trgovačkog društva koje bi eventualno isključivalo tužiteljicu iz pojma postupanja u svojstvu potrošača. Ugovor je potpisala tužiteljica bez navođenja da ugovor sklapa kao ičiji zakonski zastupnik ili nositelj bilo kakvog propisanog oblika organizacije radi obavljanja neke djelatnosti stoga se u konkretnom slučaju upravo radi o situaciji kada je tužiteljica ugovorila zajam kao potrošač sukladno definiciji iz čl. 3. ZZP-a. Prema tome, u svakom slučaju se radi o tužiteljici potrošaču i potrošačkom ugovoru, dok su prigovori tuženika u tom smislu paušalni i ničim argumentirani.

14. Budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da tužiteljica nije vodila nikakve pregovore s tuženikom oko pojedinih odredbi ugovora, dok istovremeno tuženik nije dokazao da bi se takvi pregovori vodili, a na njemu je sukladno ranije citiranoj odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača teret dokaza da se o pojedinoj odredbi ugovora pregovaralo, predmetni ugovor o kreditu sud ocjenjuje tipskim ugovorom, jednostrano sastavljenom od strane tuženika pri čemu tužiteljica nije imala nikakav utjecaj na sadržaj istog, već je isti mogao prihvatiti ili ne prihvatiti.

15. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe članka 10. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za obradu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način sklapanjem ugovora koji sadrži unaprijed sastavljene odredbe o kojima nije pregovarao sa tužiteljicom postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom članka 96. stavka 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica imala utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužiteljici nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika. Tuženik nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita te je sud utvrdio da odredba nije jasna i lako razumljiva, te je za koju svrhu ugovorena predmetna naknada. Takvim postupanjem tuženik je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja iz članka 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema članku 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba članka 5. točka 2. predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi članka 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a. Prema odredbi članka 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužiteljica

osnovano potražuje, kao posljedicu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi, navedeni iznos, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu.

16. Slijedom navedenog sud je ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev koji se odnosi na utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu kao i shodno tome temeljem čl. 323. st. 1. ZOO zatraženu isplatu od strane tuženika stečenog iznosa od 713,64 eur s osnova naknade za obradu kredita naplaćenu dana 14. lipnja 2007.

17. Odredbom članka 323. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21; dalje: ZOO) propisane su posljedice ništetnosti na način da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju ništetnog ugovora, a što proizlazi i iz općeg pravila stjecanja bez osnove iz članka 1111. stavak 1. ZOO, pri čemu odredba članka 1115. ZOO regulira i plaćanje zateznih kamata u slučaju stjecanja bez osnove na način da se iste plaćaju od dana stjecanja ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

18. U pogledu prigovora zastare koji je tuženik istaknuo upućuje se na pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 31. siječnja 2022., kojim su objedinjena i ranije zauzeta pravna shvaćanja o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi, pa tako i pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora (zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ovdje spornih ugovornih odredbi o naknadi za obradu kredita i za prijevremenu otplatu kredita, to, prema iznesenom pravnom shvaćanju, zastara za restitucijski zahtjev iz čl. 323. st. 1. ZOO po tim osnovama tek počinje teći od dana pravomoćnosti ove sudske odluke.

19. Na dosuđeni iznos stečen bez osnove temeljem ništetne odredbe ugovora tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate od dana nakon što je izvršila uplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita po ništetnoj odredbi, odnosno od 15. lipnja 2007., i to sukladno odredbi članka 1115. ZOO, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetne odredbe koju je sama banka inicirala stavljanjem iste u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužiteljice kao protivne ugovorne strane na njihov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zakonskih zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude. Stopa zakonske zatezne kamate precizirana je sukladno odredbi članka 29. st. 2. ZOO i njezinim izmjenama u pojedinim razdobljima.

20. Tužiteljica je u sporu u cijelosti uspjela pa joj je sud priznao trošak sastava tužbe u zatraženom iznosu od 150,00 EUR sukladno tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023 - dalje Tarifa), trošak sastava podneska od 4. kolovoza 2025. kojim se očituje na navode iz odgovora na tužbu sukladno u iznosu od 150,00 EUR sukladno tbr. 8. st. 1. Tarife, trošak zastupanja na ročištu 10. travnja 2026. u zatraženom iznosu od 150,00 EUR, sukladno

tbr.9 st. 1. Tarife. Sud je tužiteljici priznao zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 26,54 EUR sukladno Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 53/19). Nije priznat traženi trošak sastava podneska od 21. siječnja 2026., u zatraženom iznosu od 75,00 EUR kojim predlaže održavanje ročišta budući da isti nije bio potreban za vođenje postupka. Ukupno je tužiteljici priznat trošak u iznosu od 489,81 EUR. Dosuđeni trošak tuženik je dužan podmiriti u roku od petnaest dana sukladno članku 328. st. 2. ZPP-a. Na parnične troškove dosuđena je i zatražena zakonska zatezna kamata sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a.

U Varaždinu 25. svibnja 2026.

Sutkinja
Ana Lazić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave iste izjaviti žalbu. Presuda kojom se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a, osim zbog povrede iz članka 354. stavak 2. točka 3. ZPP-a (članak 467. stavak 1. ZPP-a). Žalba se podnosi ovome sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud. U postupku u sporovima male vrijednosti žalba protiv presude ne odgađa ovrhu (članak 467.a ZPP-a).

Dostaviti:

1. Tužiteljici po punomoćnici Ivani Kostanjevec Rožmarić, odvjetnici iz Varaždina
2. Tuženiku po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30888-841a2**

Kontrolni broj: **0a418-7e8e8-90c50**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.